

Wass Albert megindító soraival szeretnék beköszönni:

„... hiába változtatták meg erőszakkal a világot:

a szorgalom és a becsületesség továbbra is egyetlen értékmérője maradt az emberi életnek”

Tisztelt Tanáraink, kedves Szüleink, Hetedikes Diáktársaink!

Az év elején feljegyeztük füzetünk első lapjaira: 2019-2020. tanév. Az évszámokat vizsgálva különösen érdekesnek találtuk a 2020-as számot, hiszen matematikai pontossággal mutatta, hogy nyolc évet töltöttünk az iskola falai között, hiszen 2012-ben kezdtük meg általános iskolai tanulmányainkat. Szeptemberben még nem sejtettük, hogy ez a két szám beleég emlékezetünkbe, sőt sebet is ejt, ha mellécsatoljuk az unalomig ismételt Covid-19 kifejezést.

Bizonyára furcsa lesz a későbbi generációknak, vagy a gyermekeinknek azt mesélni, hogy tudjátok, mi akkor ballagtunk, amikor koronavírus-járvány tört ki Magyarországon, sőt az egész világon. Pedig nem mehetünk el a szomorú aktualitások mellett, hiszen rendhagyó ballagási ünnepségünk van. Hiányoznak mellőlünk évfolyamtársaink : a cések és a dések. Mindenképpen érezzük hiányukat, hiszen mi különleges évfolyam voltunk, mondom ezt minden szerénységgel, ugyanis szerettünk együtt kirándulni, színházba járni. Mi voltunk azok, akik több mint 90 fővel, három busszal nekivágtunk a Vígszínháznak, és megnéztük a nagyszerű Pál utcai fiúk előadást. Együtt barangoltunk a Felvidék csodálatos hegyei között, és megmásztuk a mesebeli várakat a Határtalanul program keretében.

Most megfogyatkozva, megfélemlítve ülünk itt, de ennek is örülünk ezekben a napokban. Mi, ácsok, bécsok szinte testvérei lettünk egymásnak, az elmúlt négy évben különösen. Azonos tanáraink voltak, a foci és a kézilabda, valamint a röplabda iránti rajongásunk is közösséggé kovácsolt bennünket. Sokat köszönhetünk osztályfőnökeinknek, Andi néni és Marika néni, akik személyes barátságuk gyűrűjébe bevonták a két osztály diákjait. Minden évben meghódítottunk Marika néni javaslatára egy történelmi várat, de ez Andi néni kedvére való volt, hiszen a vártúrát megfűszereztünk az izmokat megmozgató gyaloglással, játékkal.

Szigorúan, de sok humorral nyesegették vadhajtasainkat, Marika néni, Andi néni vesszőparipája volt az illedelmes köszönés, viselkedés, öltözködés. Névadónk, Váci Mihály szellemisége is ezt sugallta: „s érezzék egy kézfogásról rólad, hogy jót akarsz, és te is tiszta jó vagy”. Lelkesen készítettek föl a házi és a megyei versenyekre is, ahol megszolgáltuk törődésüket, remekül szerepeltünk. Átkukcskáltunk egymáshoz a Mikulás-bulikon, próbáltuk kifürkészni a tánc-koreográfiák titkait a farsangi bál előtt, a sportnapokon egymás ellen küzdöttünk szenvedélyesen. Az évfolyammisén, a rózsafűzér-imádságban, az adventi gyertyagyújtásokon szívesen imádkoztunk együtt.

Márai Sándor szavait hívjuk segítségül, hogy legszebben kifejezhessük nagybecsülésünket osztályfőnökeink iránt: „Azért tiszteletreméltó a tanár munkája, mert egyetlen emberből kell megcsinálni azt a hangszert, ami minden hangot érzékeltetni tud.”

Ugyanilyen mélységes szeretettel emlékezünk alsós tanítóinkra, akikről négy évvel ezelőtt már ünnepélyesen elköszöntünk. Élményszerű tanításukkal megalapozták azt, hogy a tudományokban elmélyülhessünk. Köszönetet mondunk az igazgató bácsinak, az igazgató helyetteseknek, minden kedves pedagógusnak és napközis nevelőnek, akikkel nyolc évünk során találkoztunk.

Isten áldását kérjük református és katolikus hitoktatóinkra, Tóth András kanonok és címzetes prépost atyára, Pál atyára és Valerian atyára, hogy a véget nem érő sorainkat türelemmel gyóntatták, hogy a szentségeket kiszolgáltatták, hogy a hittanos táborok felejthetetlen testi és lelki megújulást nyújtottak mindannyiunknak.

Hálával gondolunk az adminisztrációinkat végző titkár nénikre, a gazdasági iroda dolgozóira, a takarító nénikre, a gondnok bácsikra, és persze azokra is, akik minden nap finom ételt szolgáltak fel nekünk az ebédlőben.

A hála szívszorító érzésével tekintünk rátok, drága szüleink. Itt álltok édes-bús mosollyal, hiszen testvéreink, nagyszüleink, rokonaink nem ünnepelhetnek velünk itt az iskola udvarán. Fájdalmasan örömteli percek, órák ezek. A nagyra nőtt kamaszgyermeketek vállán tarisznya, mely jelzi az utat, az elindulást. Igen, a gyermekéveknek vége: a botladozó, hebegő-habogó kis óvodásból hamarosan gimnazista lesz. Köszönjük az otthon melegét, a biztató családi háttérrel, az óvó-féltő gondoskodást.

Köszönet és hála azért, hogy kezünket fogva kanyarítottátok a betűket a füzetlapon, hogy kikérdeztétek a verseket, hogy nem létezett lehetetlen, mindent megmozgattatok azért, hogy egy alkotás elkészüljön, egy fordítás, egy rejtvény megoldódjon, egy fogalmazás végre formát öltjön. Jóságotokért a Mennyei Atya bőséges kegyelmét kérjük életetekre!

Kedves Hetedikesek! Kedves Barátaink!

Veletek volt feszültségoldó az általános iskola. A szünetek forгатagában, a büfé előtt mennyit nevtünk! Az ügyeleti munkában, az iskolai ünnepek és rendezvények alkalmain együtt tevékenykedtünk. Ha a versenyeken, vetélkedőkön ellenfelek voltunk is, azért a remek beszélgetések hangulatát, és a barátságot visszük magunkkal. A veszélyhelyzet 2020-as évében, a digitális oktatás rejtelseibe belepillantva, nem üzenhetünk más búcsúzóul, csak azt, mit elődeink: tanuljatok jól, érjete el sikereket, öregbítsétek iskolánk jó hírnevét.

Ady Endre szavaival köszönünk el:

„Hiszem, hogy egymást szeretve, egymást megértve könnyebb lesz élni, s bármi sors állna is elénkbe, a boldogságot el fogjuk érni.”

Kulcsár Bálint 8.b